

Ei L-au cunoscut pe Dumnezeu lor

Vol. 1

Edwin si Lillian Harvey & Hey

- Publicat cu permisiune -

William Bramwell

Apostol al rugăciunii

O tânără creștină, foarte devotată, se pregătea să plece cu vaporul din Liverpool pentru a face o vizită unor prieteni care locuiau în Jamaica. Era pe vremea vechilor vapoare. Călătoria avea să fie lungă și plină de pericole. Așa că s-a hotărât să-l viziteze mai întâi pe reverendul William Bramwell, un pastor metodist foarte respectat în acel oraș, și să-l roage s-o încredințeze în mâna lui Dumnezeu pentru binecuvîntare și protecție. El a primit-o cu bunătate și apoi s-a rugat fierbinte pentru ea.

Cînd s-a ridicat de pe genunchi, a exclamat cu hotărîre: „Scumpa mea soră, nu trebuie să pleci mîine. Dumnezeu tocmai mi-a spus ca nu trebuie să pleci cu nici un chip”. Ea a rămas surprinsă, dezamăgită și cu siguranță încurcată, fiindcă toate planurile erau deja făcute. Cu toate acestea, nu a îndrăznit să ignore avertismentul omului despre care știa că se află într-o strînsă legătură cu Dumnezeu. Astfel că, oricît de neplăcut i s-a părut, i-a permis acestuia s-o însoțească pînă la vapor pentru a-și lua înapoi bagajele.

*„Taina Domnului este pentru cei ce se tem de El”.*¹ Slujitorul lui Dumnezeu stătuse prea mult în prezența Lui pentru a nu înțelege îndrumarea divină. Șase săptămîni mai tîrziu a sosit în Anglia vestea că vaporul, cu toți cei aflați la bord, a pierit.

William Bramwell s-a născut în februarie 1759, în satul Elswick, lîngă Preston, în comitatul Lancashire din Anglia.

Familia sa era una numeroasă. Părinții erau membri de nădejde în Biserica Anglicană și au încercat să-și crească copiii după un cod moral foarte strict.

În William s-a dezvoltat o dragoste deosebită pentru adevăr după ce, la cincisprezece ani, a devenit ucenicul unui tăbăcar. Cînd șeful său i-a cerut să confirme calitatea unui produs oarecare, băiatul i-a spus deschis: „Nu, domnule, calitatea acestei piei nu este chiar așa de bună cum ați prezentat-o dumneavoastră.” Nu ni se spune cum a reacționat șeful, dar acest incident și altele similare au devenit cunoscute și băiatul a căpătat o reputație deosebită pentru sinceritatea sa.

Totuși, o asemenea poziție înaintea oamenilor nu i-a putut aduce pacea în inimă. Era păcătos, și el o știa prea bine. Era un tînăr serios și încerca să-și obțină mîntuirea frecventînd cu conștiinciozitate biserica și făcînd fapte bune. Ura față de imoralitate l-a făcut pe acest tînăr să intre în locurile de distracții pentru a-i convinge pe unii dintre cei mai degradați oameni să-și părăsească viața plină de vicii pe care o trăiau. Dar inima lui era plină de zbucium, căci accese de răutate și amintirea păcatelor trecute îl chinuiau continuu. Austeritatea față de trup, cum ar fi statul pe nisip cu genunchii goi, ne amintește de călugării

întunecatului Ev Mediu.

Pentru o vreme a încercat să îmbrățișeze credința catolică, dar s-a întors curînd la biserica strămoșilor săi. Petrecea ore întregi în atitudine și poziție de rugăciune, într-o stare de devoțiune specială, înainte de a se împărtăși cu Cina Domnului în biserica locală. Dumnezeu i-a văzut setea și, în timpul derulării acestei ceremonii, strigătul sufletului lui a primit răspuns. Într-o clipă, calea mîntuirii prin jertfa lui Cristos i s-a deschis înaintea ochilor și a găsit iertarea și pacea.

Fără un îndrumător spiritual și inconștient de capcanele Diavolului, tînărul Bramwell a intrat într-un grup de cîntăreți ai bisericii. Aceștia erau creștini doar cu numele și, pe lîngă altele, se întîlneau și într-o circiumă. Aici, frivolitatea și distracțiile lumești și-au arătat repede efectul lor ucigător asupra tînărului convertit. Astfel, el și-a pierdut pacea care venea din siguranța ca păcatele îi fuseseră iertate.

Îndemnat de un tînăr predicator metodist să participe la cîteva servicii ținute de această „sectă”, Bramwell a refuzat categoric. Nu auzise decît lucruri rele despre ei, iar tatăl său îi considera înșelători și lupi îmbrăcați în piei de oi. Mai tîrziu însă, auzind o femeie catolică defăimîndu-i pe metodiști, lui William i s-a deschis mintea, că aceștia erau de fapt adevărații urmași ai învățătorului disprețuit, iar toată opoziția lui Satan și a lumii nu făceau decît să le dovedească autenticitatea.

Doar cîteva oameni umili s-au strîns la primul serviciu la care a participat și el. Inima i s-a încălzit. Despre predică a spus: „O, acesta este felul de predicare pe care am tînjit să-1 aud atît de mult. Aceștia sînt oamenii cu care sînt hotărît să trăiesc și să mor.”

Curînd după aceea, micul grup de credincioși a fost vizitat de fondatorul lor, **John Wesley**. În seara aceea, William Bramwell a regăsit pacea pe care o pierduse și din momentul acela a primit putere să umble fără încetare în lumina Feței lui Dumnezeu. Totuși, simțea o puternică nevoie pentru o lucrare mai profundă în inima sa. Activitățile sale și timpul îndelungat petrecut în prezența unui Dumnezeu sfînt i-au descoperit natura coruptă a inimii sale. Modul în care a căutat și a găsit victoria pe care o dorea fierbinte ne sînt descrise cel mai bine de el însuși:

De o bucată de vreme eram convins de nevoia mea de puritate și am căutat-o cu multă atenție, cu lacrimi, cu rugăciuni fierbinți și cu sacrificiu, gîndindu-mă că nici o suferință nu ar fi prea mare pentru a putea obține acest mărgăritar de mare preț. Cu toate acestea nu am găsit-o și nici nu am știut de ce, pînă cînd Domnul nu mi-a arătat că felui în care o căutam era greșit.

Nu o căutam numai și numai prin credință, ci, ca să spun așa. «prin faptele Legii». Convins acum de eroarea mea, am căutat binecuvîntarea ce vine doar prin credință. A mai întîrziat pușin, dar amașteptat-o prin credință. După un timp, aflîndu-mă în casa unui prieten din Liverpool, sînd pe scaun și meditînd asupra situației mele și asupra proiectelor mele de viitor, din cînd

în când inima mi se înălța spre Dumnezeu, dar nu în mod special cu privire la această binecuvîntare. În momentul acela cerul a coborît în sufletul meu. Domnul, pe care-L așteptasem, a venit dintr-o dată în templul inimii mele și am avut dovada imediată că aceasta este binecuvîntarea pe care o căutam de o bună bucată de vreme. Sufletul meu era numai uimire, dragoste și laudă.

În seara aceea, în timpul unei călătorii de cincisprezece mile pe jos către o adunare unde fusesem programat să predic, dușmanul mi-a șoptit tot timpul: „Nu mărturisi nimănui despre sfințirea ta, pentru că o vei pierde”. Dar Domnul a învins și, în timpul mesajului său, Bramwell a vorbit cu curaj, spre gloria lui Dumnezeu, ce lucruri mărețe s-au petrecut în sufletul său.

Acesta a fost începutul uneia dintre cele mai fermecătoare umblări cu Dumnezeu din cîte ne pune la dispoziție literatura. Dezbrăcat de orice încredere în sine, Bramwell a realizat că nu există sfințenie în afara unei vieți de comuniune permanentă cu Tatăl său ceresc. Două pasiuni l-au măcinat pur și simplu. Prima a fost aceea de a se afla tot timpul în prezența lui Dumnezeu. „*Mă dăruiesc rugăciunii*”, a subliniat el în repetate rînduri în scrisorile și jurnalele sale.

Pe lîngă dragostea lui profundă pentru prezența lui Dumnezeu, a fost inundat de o dorință aprinsă pentru mîntuirea celor pierduți. Rugăciune, rugăciune și mai multă rugăciune, urmată de o muncă intensă pentru sufletele oamenilor din marile cercuri de biserici metodiste din Nordul Angliei. Somnul, alimentația și sănătatea au fost toate sacrificate pentru aceste două mari iubiri.

Cînd a împlinit vîrsta de douăzeci și opt de ani, William Bramwell s-a căsătorit cu domnișoara E. Byrom. Cunoaștem puține lucruri despre viața lui de familie, dar cel puțin doi copii, un fiu și o fiică, au binecuvîntat unirea lor. Scrisorile lui către fiica sa, Ann, sînt pline de dragoste și de povește părintești.

Primul loc unde a slujit a fost Blackburn, apoi Come și mai tîrziu Dewsbury. Despre slujba sa la Dewsbury și în împrejurimile acestuia, în regiunea Yorkshire, s-a scris:

S-a dedicat în întregime rugăciunii pentru revărsarea Duhului Sfînt și a stăruit în ea la timp și ne la timp. În lucrarea aceasta a căutat cooperarea tuturor celor care doreau să i se alătore și a organizat adunări pentru rugăciune la ora cinci dimineața. Asemenea eforturi nu puteau fi zadarnice.

Bramwell remarcă:

În timp ce mă rugam în camera mea am primit un răspuns de la Dumnezeu într-un mod special și mi-a fost descoperită trezirea spirituală, modul de manifestare și efectele ei. Nu mai aveam nici o îndoială. Toată mîhnirea mea dispăruse. Puteam spune: „Domnul va veni. Știu că va veni și aceasta se va petrece pe neașteptate.” Și, într-adevăr, foarte curînd exact așa s-a și împlinit.

După două săptămîni de vizitare a diferitelor biserici din cercul Sheffield, Bromwell scria:

După multă căutare atentă nu am găsit încă nici măcar un om care să cunoască puterea singelui atotcurăător al lui Cristos. Cu toate acestea, există o legătură puternică de prietenie și, după toate aparențele, sînt primit de oameni cu mult respect. Am văzut aproape douăzeci dintre ei primind eliberarea. Cred că ar fi trebuit să văd mult mai mulți, însă nu pot găsi un om care să mijlocească. Sînt mulți oameni buni, dar n-am găsit nici unul care să se lupte cu Dumnezeu în rugăciune.

Oh, rugați-vă să pot vedea mîna Lui descoperită în locul acesta. După douăsprezece ore de suspin și după ce am folosit toate mijloacele, Dumnezeu a deschis ochii orbilor. N-am văzut niciodată puterea lui Dumnezeu desfășurată mai evident ca atunci.

O mie două sute cincizeci de membri s-au adăugat grupării metodiste în cursul primului an de slujire în acest cerc de biserici. Mutîndu-se la Nottingham, acest om al rugăciunii a scris:

Eu nu sînt decît slăbiciune; într-adevăr, nimic altceva nu ar fi de vreun folos decît o continuă dependență de îndurarea lui Dumnezeu și o trăire pe baza ei. Și, oh, adîncul îndurării Lui! Rugăciunea neîntreruptă este aceea care aduce sufletul în toată gloria.

Mai tîrziu, în același oraș, ne spune:

Mă străduiesc, prin rugăciune continuă, să trăiesc mai aproape de Dumnezeu decît oricînd înainte, iar El îmi aduce sufletul într-o părtășie tot mai strînsă. Trăiesc cu Isus. El îmi este totul Sînt mai puțin decît nimic înaintea Lui. Oh, această umblare cu Dumnezeu, această conversație cerească! Cit ele rușinat sînt! Mă afund în iubire tăcută. Mă întreb cum de m-a suportat Domnul atîta timp. Niciodată nu am mai avut o asemenea viziune a lui Dumnezeu și a mea însumi. Mă rog ca fiecare moment al vieții mele să-l aducă laudă Lui.

Este oare de mirare că numărul membrilor bisericilor metodiste s-a dublat în timpul șederii sale în Nottingham?

În Leeds, lucrurile s-au repetat: aceeași nevoie, aceeași mijlocire, aceeași binecuvîntare. Următoarea sa numire a fost la Huli. De acolo el scrie:

Am avut trei săptămîni de agonie, dar acum îl văd pe Domnul lucrînd. În ultima perioadă nu am predicat fără să văd ceva roade ale trudei mele. Domnul mîntuiește suflete.

În timpul cît a stat în Huli, un prieten i-a oferit o cameră cu vedere deasupra Humberului. Aici se retrăgea pentru rugăciune și momente de liniște, iar gazda lui spunea despre vizitele sale: „Se obișnuise să recurgă frecvent la ea și să

petreacă două, trei, patru, cinci și uneori șase ore în rugăciune și meditație. Adesea intra în cameră la ora nouă dimineața și nu ieșea pînă la trei după amiaza. Zilele în care vizitele lui erau cele mai lungi erau acelea în care, presupun, își stabilise să postească. În aceste ocazii refuza orice fel de gustare și, atunci cînd intra, obișnuia să spună: «Acum să nu mă bați deloc în seamă».

Dumnezeu a făcut o lucrare remarcabilă și în Sunderland prin servul Său și nu ne mai mirăm cînd citim următoarele rînduri:

Cum se face că, deși sufletul omului este atît de valoros, Dumnezeu atît de mare, eternitatea atît de aproape, noi sîntem totuși atît de puțin mișcați? Poate puteți voi să-mi răspundeți la această întrebare. Niciodată nu am fost mai izbit de forța Cuvîntului lui Dumnezeu ca acum. Adevărul, adîncimea lui, promisiunile lui, mă înghit pe de-a-ntregul. Sînt pierdut în uimire și laude. Sufletul meu se unește cu Cristos în Cartea Sa binecuvîntată. Cuvintele Lui pun stăpînire pe mine mai mult ca oricînd. As putea să citesc, să plîng, să iubesc și să sufăr! Da, aș fi în stare să sufăr orice, cînd îl văd pe El astfel.

Îndreptățirea prin credință este un lucru mare; să fii curățit e un lucru mare; dar ce este îndreptățirea sau curățirea față de această unire cu El însuși? Lumea, zgomotul eului, toate s-au dus, iar mintea poartă în întregime pecetea chipului lui Dumnezeu. Aici vorbim, umblăm și trăim, făcîndu-le pe toate în El și pentru El, stăruind în rugăciune și transformînd totul întru Cristos, în orice casă, în compania oricui.

Însă, acest sfînt al lui Dumnezeu nu a fost scutit, mai mult decît sîntem noi, de conflicte foarte dure.

În omul din afară, văd cea mai mare nevoie de puritate. Pentru a păstra întregul, este nevoie de rugăciune constantă, veghind și privind la Cristos. Vreau să spun că sufletul nu trebuie să se abată de la El nici o clipă; ci să-L văd pe El în toate acțiunile mele, să mă apuc de El ca de instrumentul prin care îmi fac toată lucrarea și să simt că nimic nu este făcut fără El.

Căutarea oamenilor, a lumii, a eului sau a laudelor este atît de șocantă pentru mine acum, încît mă mir că nu sîntem loviți toți cu moartea cînd cea mai mică adiere a acestor lucruri vine peste noi. Eu îmi dau seama imediat cînd îl întristez, pe Domnul meu; Duhul îmi vorbește înlăuntru. A face ce este rău cînd ai o lumină clară este o mare fărădelege. Sufletul meu este prins de încetineală și îmi dă multă bătaie de cap ca să mențin lucrurile la o viteză maximă Din Sunderland îi scrie unui prieten:

Oh, cum te va ispiti Satana să stai în pat în aceste dimineți reci, cînd ar trebui să fii ocupat cu rugăciunea și cu studiul în fiecare dimineață la ora cinci sau chiar mai devreme. Ce minuni vei face cu Dumnezeu, cu Cuvîntul Lui, pentru sufletul tău și pentru familia ta prin această practică! O, scoală-te frate drag; pentru că în curînd nu vei mai fi!

Tinerilor slujitori Bramwell le-a dat acest sfat:

Voi veți rămâne să răspîndiți focul cel sfînt cînd eu voi fi în Glorie. Sînt convins că aveți nevoie-de mult mai multă rugăciune și pentru o țintă mai înaltă. În aceasta, eu primesc în fiecare zi o mai mare binecuvîntare de la Dumnezeu. Niciodată nu am avut nevoie mai mare de rugăciune neîncetată.

Accentul pe care îl punea pe deșteptarea dimineața foarte devreme apare mereu în scrierile sale. Nu e nici un secret, cu siguranță, de ce omul acesta a avut o putere atît de mare înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Te scoli tu pe la patru dimineața în fiecare zi? Și pentru a face aceasta, te duci tu la culcare imediat ce ți-ai terminat lucrul și ți-ai servit masa sau stai la povești cu oamenii? Dedică-te studiului și rugăciunii. Repet, dedică-te, dedică-te acestor lucruri. Se întîmplă să petreci mai mult de o oră stînd de vorbă cu oamenii? Cînd ești în compania altora, folosești tu ocazia pentru ceea ce are valoare - pentru religie?

Biograful lui spune: „*Cîțiva dintre prietenii lui care l-au găzduit au mărturisit că, atunci cînd ieșea din camera lui dimineața și venea la micul dejun, părul îi era umezit de transpirație, ca și cum ar fi muncit din greu cu mîinile. Aceste eforturi au produs rezultatele lor firești și acest lacov luptător a devenit un Israel biruitor.*”

Cînd i s-a apropiat sfîrșitul lucrării pămîntești, ritmul vieții sale de rugăciune și slujire s-a intensificat foarte mult. Din ultimul loc în care a slujit, el scrie:

Trebuie să-ți spun că sînt dedicat rugăciunii mai mult ca oricînd. Simt că sînt în pragul eternității și îmi dau seama că nu pot schimba nimic după ce voi pleca. Ideea aceasta mă urmărește atît de mult încît lucrez cu toată puterea mea.

Iartă-mă pentru că îți spun că viața mea este acum rugăciunea. Simt nevoia aceasta în mod continuu și nu pot trăi decît îndeplinindu-mi această datorie. Sper că mi te vei alătura în aceasta, deși nu ești prezent cu trupul. Încă puțină vreme și El va veni. Tu și cu mine vom sfîrși în curînd.

Spre sfîrșitul vieții sale, acest om al rugăciunii a ajuns la **cîteva concluzii foarte pătrunzătoare**, care ar putea fi aplicate la fel de bine și Bisericii de astăzi.

Motivul pentru care metodiștii, în general, nu trăiesc în această mîntuire este că există prea mult somn, prea multă carne și prea multă băutură, prea puțin post și prea puțină lepădare de sine, prea multă conversație cu lumea, prea multă predicare și auzire, dar prea puțină auto-examiniere și rugăciune.

Astăzi, unii metodiști își petrec toată duminica în public; și, chiar dacă ar auzi tot timpul îngerii, tot se vor abate de la credință. E uimitor cum ne înșeală Diavolul, umplîndu-ne pentru o clipă capul și golindu-ne, în același timp, inima.

Ce este de făcut? Cum să ne întoarcem? Este posibil să aducem trupul [bisericii] înapoi în același mod sau pe același drum? Mă tem că nu. Uneori aproape că îmi pierd speranța. Pînă în momentul de față, în toate bisericile,

Satana a folosit strălucirea exterioară pentru a întuneca gloria interioară.
Este, oare, prea târziu pentru a vedea, a cunoaște, a înțelege ispitele
Diavolului?

La încheierea Conferinței Metodiste din Leeds, William Bramwell a murit. În ultima seară a vieții sale, a făcut această remarcă în fața unui grup de prieteni: „Mă bate gândul că în trei sau patru luni unul dintre noi nu va mai fi!” După ce s-a retras în camera sa, a fost auzit rugându-se fierbinte. Iarăși, la ora două dimineața se ruga lui Dumnezeu. O jumătate de oră mai târziu, a coborât scările și i-a spus servitoarei care era acolo: „Slavă Domnului! Lăudat fie Dumnezeu!” S-a rugat cu ea pînă a părăsit casa și, la puțin timp după aceea, nu departe, a fost găsit de către doi polițiști, aparent foarte bolnav. Trimițînd pe unul dintre ei după ajutor, i-a zis abia respirînd: „Grăbește-te; nu voi rămîne mult timp aici.” Și astfel, Bramwell a plecat la minunatul său Domn cu care fusese în strînsă comuniune atîția ani. Acest om scump al lui Dumnezeu nu împlinise încă șaiszeci de ani, dar ce moștenire a lăsat el posterității pînă în ziua de astăzi!

.....

Cei care au lăsat cele mai adînci urme pe acest pămînt blestemat de păcat au fost oamenii rugăciunii.

D. L. Moody

Dintre diferitele căi prin care putem ajuta lumea de astăzi aflată în criză, nu există nici una care să se compare cu aceea a folosirii puterii rugăciunii. Mai importantă decît cea mai serioasă analiză a unei probleme, mai importantă decît discuțiile personale menite să influențeze pe cineva, mai importantă decît discursul și captivarea unei audiențe - mult mîi importantă decît toate acestea și decît toate celelalte forme de activitate la un loc este actul intrării într-o comuniune vitală cu Dumnezeu.

Cei care petrec suficient timp în părășie reală cu Dumnezeu, pentru a deveni cu adevărat conștienți de dependența lor absolută de El, vor schimba simpla energie a trupului cu puterea lui Dumnezeu... Este un adevăr incontestabil că cel care vrea să cîștige timp renunțînd la rugăciune îl va pierde. Și cel care pierde timp, pentru părășia cu Dumnezeu, îl va găsi iarăși prin binecuvîntări suplimentare, în putere și rodnicie.

John R. Mott

¹ Psalm 25:14, King James Version, (n. trad.).

